

vtorek, tretjek in soloto
izhaja in velja v Mari-
born brez posiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrt leta 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in opravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskajo 1krat,
5 kr., če se tiskajo 2krat,
4 kr., če se tiskajo 3krat.
veče pisemke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
volec (štampilj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo
tiskarji naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 153.

V Mariboru 30. decembra 1869.

Tečaj II.

Staroletna

pritožba kranjskih Slovencev je že, da so neprimerno z davki preobloženi. Mnogo mnogo let poprej predno je nemški Dežman v slovenskem govoru po Celji razgrajal, da so preveliki davki spravili Kranjca na beraško palico, zdihoval je že kranjski kmet in obrtnik pod težo dačnega bremena. Odkar zboruje kranjski deželni zbor, je grajal, razlagal, prosil, pritoževal se in sklepal, da se kranjski deželci z davki krivica dela. Morebiti je previsoki davek edini predmet, v katerem so složne vse nasprotni si stranke na Kranjskem. Obile in opravičene prošnje in pritožbe so predrlje denarstvenomini- sterske oblake in so prišle do prestola Njegovega veličanstva, ki je z najvi- šim sklepom 31. decembra 1864 določil, da se ima Kranjcem olajšati dačno breme. Toda cesarjevo milost so leto za letom krčili uradni izvrševalci, tako da je sicer pohlevni dr. Toman še v zadnjem zboru ne le tožil, „da se do- brota našega presvitlega cesarja, naši deželi izkazana, ne izvršuje enako- merno, da se ne daje ljudstvu kar mu gré.“ ampak da je vladí naravnost v obraz vrgel očitanje, „da se je najvišji sklep 31. decembra 1864 v škodo naši deželi rabil.“ Kako se je krčila „cesarjeva dobrota de- želi v škodo,“ razvidno je že iz tega, da je finančno ministerstvo še le leta 1869 spoznalo in priznalo, kako se ima v smislu visocega dobrotnika tol- mačiti in izvrševati najvišji sklep 31. decembra 1864.

Skoraj 5 polnih let je potrebovalo, predno so visokoučeni dunajski in ljubljanski finančni umetniki javno izrekli, da ne bodo več jemali, kar je sam cesar dal svojemu ljudstvu. Po petletnem boji s kranjskim dež. zborom je finančno ministerstvo še le pravično raztolmačilo najvišji sklep in priznalo, da omenjeni sklep velevala in obeta, „da je pri odpisovanju davkov na dve reči gledati, namreč na preobloženje in pa na zadrege, ki jih časa okoli- ščine prizadenejo posamoznim davka plačevalcem in občinam. Od teh dveh reči (momentov) se prva ne spreminja, in le druga je podvržena premembam in negotovosti. Iz tega pa nasleduje, da se ima po takih krajih Kranjskega, ki so najbolj preobloženi, tisti davkov znesek, za katerega so preobloženi, vsako leto, do splošne uravnave gruntne davka, odpisovati, in da je potem le od okoliščin, ki med letom nastopijo, zavisno, ali se tem krajem še drugi zneski, razen omenjenega, in poleg ali se tudi še drugim krajem dežele kaki davkovi zneski odpišejo ali ne.“

To in edino to je pravo razlaganje cesarjevega sklepa in po tem gre soditi vse, kar se je pred in po ministerskem razlaganju godilo s sklepom 31. decembra 1864. Ako se le v eni točki od leta 1865 do de- našnjega dne ni vršila cesarjeva volja tako, kakor je razložena v gori na- vedenem ministerskem odloku, potem se je krivica godila kranjskim prebi- valcem in po našem razumu sme vsak kranjski davkov plačevalec od škodo- vanja tirjati za vsak krajecar, kar ga je proti cesarjevemu

sklepu preveč plačal, kajti kakor je g. dr. Toman rekel: „Kar je zapovedano ne sme biti nikomur na voljo dano, ali se hoče po zapovedi ravhati ali ne“, in znano je, da „pri denarju neha vsaka dobrodušnost“. Iz sledečega raz- gleda naj se naši bralci sami pričajo, kako se je od leta 1865 do današnjega dne odpisaval na Kranjskem tisti davek, za katerega je dežela **pre- obložena**.
Odpisalo se je:

Ime o krajev.	Za leto 1866, gld.	1867, gld.	1868, gld.	1869, gld.	1870, gld.*
Bistrica	4192.04	4208.56	nič	nič	nič
Brdo	6082.42	nič	nič	nič	nič
Črnomelj	5604.43	3177.64	nič	nič	nič
Idrija	704.31	477.89	nič	nič	nič
Kamnik	610.28	nič	nič	nič	nič
Kočevje	nič	nič	nič	nič	nič
Kostanjevica	2451.48	nič	nič	nič	nič
Kranj	10661.95	nič	nič	nič	nič
Kranjska gora	24.56	71.66	nič	nič	nič
Krško	3563.43	nič	nič	nič	nič
Lašče (Velike)	104.73	nič	nič	nič	nič
Litija	313.10	nič	nič	nič	nič
Ljubljana, mesto	nič	nič	nič	nič	nič
Ljubljanska okolica	17667.20	nič	nič	nič	nič
Loka	5023.92	nič	nič	nič	nič
Lož	1864.41	733.62	nič	nič	nič
Metlika	3227.69	2593.79	nič	nič	nič
Mokronog	2790.95	nič	nič	nič	nič
Novomesto	5493.06	2951.72	nič	nič	nič
Planina	2607.55	469.84	nič	nič	nič
Postojna	4596.19	6546.41	nič	nič	nič
Radeče	1199.95	nič	nič	nič	nič
Radoljca	243.07	nič	nič	nič	nič
Ribnica	nič	nič	nič	nič	nič
Senožeče	3695.39	—	—	—	—
Trebnje	3733.45	1766.81	nič	nič	nič
Trzin	195.07	nič	nič	nič	nič
Vipava	2644.78	2897.45	nič	nič	nič
Višnja gora	6664.17	nič	nič	nič	nič
Vrhnika	8495.18	nič	nič	nič	nič
Žuženberg	1464.03	760.13	nič	nič	nič

*) Ker je državni zbor dovolil, da se smejo do konca marca meseca prihodnjega leta davki pobirati kakor tekoče, velja vse kar je rečeno za druga leta, vsaj tudi za prvo četrtletje 1870.

Listek.

Narodopisne slike iz našega naroda.

VI. Škrijo Nemškutar.

(Konec.)

Od vsega, kar je Herman v graškem deželnem zboru govoril, je meni to najbolj dopadalo, ko je nemškutarijo prispevaljal nekdanjim turškim četovanjem po slovenskih pokrajinah. Kakor so Turki po slovenskih deželah fante lovili, jih v globoko Turčijo gonili, tam poturčili, in potem kot janičarsko vojsko nazaj v naše dežele pripeljali, kjer so ti janičarji še vse huje proti lastnemu rodu divjali kakor pravi Turci; — ravno tako nemškutarija slovensko mladino v nemškutarske janičarje spreobrača, ki potem še vse huje divjajo proti lastni krvi, nego pravi inorodniki.

Nemškutarija je svojo zalego vse naše društvene stanove zasmradila. Poglejmo najpoprej med birokrate. Tu je glavno gnezdo nemškutarskega skota. Ponosno nosi nemškutarski birokrat glavo po konci, kajti v svesti si je, da on vse ultra-Slovence v strahu drži, in njih rusomanske, panslavistične ideje kroti. Revež, tam kjer si, tam z volumenom svoje osebe res slovenstvu prostor zaležeš in zakrotiš, kjer te pa ni, tam pa slovenstvu prav nič ne moreš! Z nosom režeš ljubljansko meglo, za teboj je pa zopet cela. Kar ti s svojim linealom in s svojimi škarpami ne dosežeš, to je vse slovensko. Mi Slovenci smo pač taki ljudje, ki imajo glave iz trde kosti.

Jaz sem večkrat podpise nemškutarskih birokratov študiral. Ta naredi svojo manuproprijo kakor bič, ki ima tu pa tam debele vozle, ime mu je vse v samih žvegljih; oni zopet svojo manuproprijo zakroži, da je podobna bolj klobasi čurki, kakor komu drugemu; ta je štiman na to, da zna svoje ime umetno ovenčati s črvi in glistami, oni obesi na konec svojega čestitega in slavnega imena celo klopko zvijajočih se gadov, ta pri manupropriji pero pritiska, da izgleda kakor metla, ali bolje, kakor zvezda repatica, od ktere se iskre v debelih svinkah na okrog otrinjajo, oni jo zopet sfrčka in razseče, da izgleda kakor leteca ognjena strela; zopet drugi jo naredi, da od imena proč visi, kakor repni olupki.

Tak je naš nemškutar homorhoidarius perennis.

Ravno tako hud pa bolj redek je nemškutar clericus pseudo-clericus. Da bi tudi on mogel nad duhovniško narodno inteligencijo vladati, je svoje gnezdo visoko gori v konsistorijalne pisarne obesil. On se naide v vseh slovenskih vladikovinah, ne ena ni izvzeta. Tam sedi s peresom za ušesom, pa duhta nad kurendami, v katerih kapelanom zabranjuje udeležanje poli- tičnega gibanja, se ve da samo v toliko, v kolikor je Slovincem na korist. Nemškutar clericus drži z volkovi in mesarji slovenske narodnosti, ne z pastirji slovenske katoliške črede. Največe njegovo veselje je, če volk mud- nemu pastirju nenadoma nekoliko ovčic odnese. Škrija ni bilo v duhovskem stanu, denes pa pojavili so se tudi v konsistorijalnih pisarnah Judeži slo- venskega naroda, pa naj dalje molčim, saj vem, da bi mi vrednik s debelo rudečo črto prečrtal moje če tudi resnične, a ravno zato bodeče besede.

Prav krotka duša je nemškutar špissbürgerius communis. Ta vrsta je zelo razširjena posebno po naših mestih in trgih. Nemškutar špissbürgerius je navadno velik siromak na duhu, razen nekoliko fraz o „nationalitäten- hetze“ ne ve preveč, on vidi gibanje sveta, kolesa to gibanje gonečega pa ne vidi. Navadno še pomena tistih fraz ne ume, ki jih zmerom po ustih prežvekuje. Vsa njegova moč leži v njegovih voditeljih, vzemi mu te, in ti si mu glavo vzeli. On ni naš nasprotnik iz zlobe iz hudobe, nak! ampak iz nevednosti, in zato ker ga njegovi vodje na naš narod hujskajo. Za njega naj zadostijo pomilovalne besede: bog mu pamet razvetli, ter mu večno luč že v tem življenji svetiti daj!

Zelo nesramen, širokousten in razžaljiven za naš narod je nemškutar scolasticus germanicolens. Iz svojih dijaških let bi mogel marsičesa o njem pripovedovati. Ene pa vendar zamolčati ne morem. Imel sem profesorja, ki ni nobene priložnosti zanemaril, davše mu le količkaj povoda, se iz na- šega siromaštva izsmehavati, se nam rogati, in našo malenkost z nemško go- rostasnostjo prispevaljati. V vsakem žepu je imel tako rekoč kamenje pri- pravljeno, da ga je mogel vsak čas po Slovincih lučati. Bodi mu bog tam na onem svetu milostiv, on na tem nam Slovincem nasproti ni nobene mi- losti imel. Te zasluge mu pa vendar ne morem odreči, da je s svojimi ne- prestanimi bódci nas njegove učence bolj za narodno stvar bodril, nego bi bil morebiti nasprotno s hvaljenjem in štovanjem. Prav je imel rajni vladika Slomšek rekši: naj nemškutarji le gnojijo z gnojem svojih jezikov našo njivo; bolj ko jo bodo gnojili, spešneje bode naša stvar rastla!

Sicer je zdaj okrajnim glavarstvom in davkarijam res zaukazano, da morajo predložiti tudi za leta 1868, 1869, 1870, koliko davka se ima kranjskim prebivalcem — ne iz milosti — ampak zaradi preobloženja odpisati, ali s tem še ni pomagano, s tem še ni zadosteno najvišjemu sklepu. Tudi temu zaukazu kjubu ostajajo resnične še dandenes že glede leta 1866 dr. Tomanove besede: „Če človek pogleda ta pregled, mu pade na enkrat v oči taka različnost o tem, koliko je za en okraj odpisano bilo in koliko za drugi, in vendar so si ti okraji enaki, kar zemljiščne davke zadene, to je, da so z zemljišnim davkom enako preobloženi.“

Ravno tako malo je poravnano, kar je grajal g. dr. Toman gledé leta 1867 rekši: „Človek mora misliti, da ta različnost izhaja po tisteh oseb, ktera v enem okraju bolje za ljudstvo skrbi, kakor v drugem. Glejmo samo ljubljansko okolico. Leta 1866. se je odpisalo 17667 gold. 20 kr., za 1867. pa nič, da-si je ravno isti sklep bil za leto 1866, kakor za leto 1867., in če je bila leta 1866. preobložena z davki, je bila 1867. leta ravno tako preobložena.“

Tudi gledé let 1868, 1869 in 1870 ni z onim ukazom še vse na čistim. Ko je v deželnem zboru kranjskem g. deželni predsednik Konrad v roke dobil gori stoječi pregled, ki pa je bil izpolnen samo za leto 1866 in 1867, skril se je za pregled in rekel poslancem: „Jaz sam ne morem vsega opraviti, uradniki pa res niso storili svoje dolžnosti.“ Kolikor moremo mi soditi, tudi zdaj g. Konrad ne bo mogel vsega sam opraviti, dasiravno je postal ud konstitucionalnega društva ljubljanskega, in kolikor smo dozdaj opazili, niso se uradniki odsehal čisto nič predrugačli, tako da tudi dandenes radi podpišemo besede, ktere je v tej zadevi govoril g. poslanec Svetec rekši: „Ne vem, da bi zadostil samo ta ukaz, če se bode tako spolnoval, kakor dozdanji ukazi. Mi imamo skušnje od poprejšnjih let, da se ukazi niso spolnovali, in skrb, da bi se tudi ta ukaz ne spolnoval, mislim je opravljena po skušnjah, ktere smo do zdaj doživeli.“

Ne more biti naloga enega članka do jedra razpraviti stvar, o kateri bi se dala pisati cela knjiga. Ali opomniti smo hoteli prijatelje našega naroda in pa narod sam na zadevo, ki ni kakšna „utopija, senjarija,“ ampak ki globoko sega v naše žepce. Sami se bomo mogli brigati in ne pred mirovati, predno milostljiva dobrota našega cesarja ne bo razvidna v davkarskih bukvicah. Na tanko bo treba paziti, ali in kako se spolnuje omenjeni ukaz. In ko bi „uradniki zopet svoje dolžnosti ne storili“, potem ne bo zadostilo, da se to samo konstatira v kakem zapisniku, potem bo treba skrbeti, da se drugače izvrši cesarjeva volja in ko bi bilo tudi treba poklekniti pred sam cesarjev prestol. Naši bralci bodo imeli med prazniki priliko sami si preračunati, koliko je morala že po izgledu preobloženja za leto 1866 kasneja leta kranjska dežela preveč davka plačati, naši pravniki nam morebiti povedó kaj in kako je storiti, da se nazaj iztirja, kar se je preveč potirjalo v državno blagajnico. Nasprotniki zedinjene Slovenije pak, ki vedno kriče o beraštvu kranjskega ljudstva, naj preštudirajo ta pregled in našli bodo ključ do revščine, našli odgovor na zagonetko, zakaj je uradna „Laib. Zeitung“ polna razglasov o tem, kdo je prišel na boben, našli vsaj nekoliko odgovora na velevažno vprašanje, zakaj kranjska dežela ne stoji v gospodarskem obziru na oni visočini, na kateri bi morala stati po pridnosti in razumnosti svojih prebivalcev.

D o p i s i.

Iz Ljubljane, 26. decembra. [Izv. dop.] Znano Vam je, da so

Enega dne zasači omenjeni profesor enega nas pri branji slovenskega časopisa kakor se pravi in flagranti, na kar je že dolgo prežal. V severni Ameriki nimajo v šolah nobenih po viših oblastih cenzuriranih čitank, ampak že abecedarij se uče iz vsakdanjih političnih časopisov v šoli brati, poleg branja se pa uče tudi v političnih zadevah razmišljevati, in zato so Amerikanci politično zreli, mi pa ne, ker se nam je celo v viših gimnazijalnih razredih zabranjevalo branje tačas skoz pohlevnih slovenskih časopisov. Kakor sem rekel, nekega dne zasači enega nas pri tem grešnem početju. Po nepravdni konfiskaciji dotičnega lista je sveta jeza profesorju obliče vse razpalila. Trdih korakov, kakor Ares ob Bregu Skamandra, ali ošabni turški baša s svojim velikim bobnom pod Siskom, je stopal molče trikrat od črne table do okna, in zopet nazaj od okna do črne table; čelo mu je bilo grdo namrgodeno, ko da je bilo že štirinajst dni deževno vreme. Mi učenci smo v strahopočitovanju pričakovali grmljavico, ki se bo iz teh nad profesorskim čelom tako temno visečih oblakov čez nas uboge Slovenčke razsula. Dolgo je v svojih možganih misli kresal, dokler je nazadnje vendar-le eno izkresal. Četrtočkrat do črne table vrnivši se obstoji, mečka konfiskovan list krčevito v pesti, in reče zamolklim glasom, kajti jeza ga je tako v vratu klala, da še prav govoriti ni mogel: Kaj pa hočete vendar vi Slovenci?! — Veste kaj ste vi?! — Vi ste „das volk der siromaken“ (ipsissima verba)! — Vi v literaturi, v umetnosti, v zgodovini, v javnem življenju še tako zvane „tölpeljahre“ in „lummeljahre“ (ips. verba.) premagali niste! — In da bi bil, po Novičino govoreč, sam sebe prekosil, čez nekoliko časa molka še dodá: „ja nicht einmal die prügel- und pudeljahre haben die Slovenen überwunden!“ — Da bi te bes! sem sam pri sebi na tihem zaklel. S takimi in enakimi besedami nam je pri vsakej priložnosti ušesa zagozdil. Bogle škoda za to profesorsko glavo, da je morala v zemlji zguniti, vredna je bila za germanski muzej v Norinbergu! To se vendar pravi s tistim svetim čuvstvom, ki ga rodoljubje imenujemo, zlodjati in vragovati!

Nemškutarji dobro vedó, da se našemu narodu ne bodo nikoli in z ničim prikupili, zato se mu hočejo vsaj do kraja dogrditi in omraziti, ter mu življenje kolikor le mogoče ogreniti. Pri nas je denes tako, kakor bo sodnjega dne: dve stranki, beli in črni, Slovenci in nemškutarji. Njim je lahko, ali nam je težko: lahko je njim nam zvezanim v lice bljuvati, še laglje pa nas plešaste striči, kakor pregovori pravijo. Mi Slovenci nikoga ne ža-

ljublanski vladni liberalci pred enim tednom praznovali na strelišči obletnico decemberske ustavnosti. Ne črnil bi besedice o tej obletnici, ko bi ne bili pri tem slavljenji liberalne ere možje, ki so obče znani kot najhuji nasprotniki slovenstva, razkladali v puhlih frazah svojo gorečo ljubezen za kranjsko domovino. Nečem naštevati imen govornikov onega prazničnega večera na strelišču, ker zadostuje omeniti, da so govorili prvaki in prvi trobentači ljubljanskega mestnega odbora. Kakova pak je ljubezen teh častiteljev Herbst-Giskrovega ministerstva za lepo našo domovino, to priča, da samo eno omenim — dovolj spomenica, ki so jo poslali ljubljanski mestni očetje in kolovodje konstitucionalnega društva ministerstvu vsled turnarskega bega iz Janjčega, to pričajo sramotni dopisi o Slovincih, ki so dobajali po junaštvu v Velčah raznim židovskim in drugim novo-ernim časopisom iz Ljubljane na Dunaj in drugam. — to priča hitrica, s katero so bili poklicani magjarski konjiki v Ljubljano, to pričajo mnogi kmetje iz Janjske okolice, ki še zmerom v ječi tiče zaradi tega, ker so morebiti nepriljubljene nemške turnarje iz svojega kraja pognali, vodju ljubljanske realke se pa za razb. . . napad mirnega domačina v Kamniku nič žalega ni zgodilo razun tega, ka je moral nekajkrat k deželni vladi k disciplinarni preiskavi priti, ki se je pa zanj brez vsega zla končala in še celo na drugo mesto prestavljen ni! — In če bi prav nobenega družega dokaza ne bilo o tem, kako si imamo misliti ljubezen ljubljanskih ustavovercev za našo kranjsko domovino, bi že samo to dosti jasno pričalo, ker so slavili obletnico one ustave, za katero Slovenci ne bomo nikdar marali. — Človek mora res občudovati značaje govornikov konstitucionalnega praznika! Še pred pol letom so srd in pogubo na slovensko ljudstvo bljuvali, slovenski kmet jim je bil surov, neveden, tolovajski itd. in če je šel liberalci na deželo in če prav ne dalje kot do Šiške, se je oborožil z revolverjem ali vsaj s palico z svinčeno bunko; komu ni znano kako oboroženi so šli turnarji na Janjče! In glejte veliko čudo! Pri konstitucionalni obletnici par dni pred Božičem hvalijo isti gospodje kranjskega kmeta, da je čvrst, inteligenten itd. —! Je-li mar naš kmet v pol leta res ves drug človek postal? So ga morebiti ljubljanski konstitucionalci tako spreobrnil? — So morebiti ljubljanski ustavoverci v tem kratkem času toliko poduka in inteligencije po kranjski deželi razširili, da je kranjsko kmečko ljudstvo kar na mah postalo inteligentno? — Koliko ljudskih knjig so neki ljubljanski liberalci spisali v poduk slovenskega ljudstva? Kje so one knjige beli dan zagledale, ki morajo biti se ve da slovenski pisane, ker bi jih drugače kranjski kmet ne razumel? — „Tagblatt“ in „Laibacher Zeitung“ res izhajata šestkrat na teden, ali to ni prav verjetno, da bi ta dva „liberalna“ lista kaj zdatnega pripomogla kranjskemu kmetu do inteligencije! Razun teh dveh blaženih sadik se pa v taborji ljubljanskih ustavovercev ne goji nobeden drug plod človeške omike na literarnem polji. — Človek bi brez vspeha vse kote pod in nad zemljo preiskal, da bi zasledil kako slovensko knjigo, pisano od ustavovernih liberalcev v poduk slovenskega naroda. In kako bi tudi ljudje te vrste mogli slovenski pisati, ker jim je slovenščina najbolj zoprna stvar na svetu! Oni se slovenskega jezika ogibljejo, kjer in kolikor le morejo, ter vsakega pisano gledajo, kdor se predrzne v njihovi družini slovenski govoriti! Oni skušajo po ravnih in krivih potih slovenski jezik še celo iz ljudskih šol pregnati in vse-izveličavno nemščino na njega mesto vriniti. Koliko grdega obrekovanje in natolcevanja so imeli in še imajo prestati od teh krivih prerokov državljanske svobode in narodne ravnopravnosti za omiko slovenskega naroda najdelavnejši možje! Človek bi mislil, da ti ljudje ne vedo kaj govoré, ko bi ne bilo prejasno, kaj jih je nagnilo,

limo, pa se tudi od nemškutarjev ne bomo več dolgo tako z lepa in z lahko žaliti dali. Nazadnje je vendar le bolje, da jaz psa grizem, nego pes mene. —

Prava rak-rana za slovenstvo je nemškutar rusticus. Žalostneje prikazni od te ne more biti, da je v novejših časih celo naše kmete nemškutarski contagium okužil. Sveta dolžnost vsakega rodoljuba naj bo, da tega raka, ki preti zmerom globlje naš narod razjedati, prej ko preje izrežemo. Naroden slovensk kmet se po konci drži, on je zaveden, samosvesten, njega uradnikov ni strah, nemškutarsk slovensk kmet je pa strašno servilističen in polzljiv. Navadno je tudi ogleduh in ovaduh; on je tisti, ki naše kapelane denuncira itd.

Nemškutar pravi, da je v službi nemške kulture, da nam „kanibalom, Bottokudom, Irokezem“, in kar je še več enakih ljubeznjivih izrazov, s kterimi nas pita, to novo vero trosi.

Kakšna je ta kultura, vsakdo vé; pisati ni varno, kajti §§. prežé, koga bi požrli.

Denes še s polno pravico moremo jadikovati: Joj, joj, joj! Slovenec joj! Vsak Nemškutar gospod tvoj! — Vsaka reč pa le en čas trpi, tudi nemškutarje bo enkrat kraj in konec. Kakor je čas škričja pokopal, bo tudi nemškutarja. Nobena noč ni tako temna, ni tako dolga, da se ne bi enkrat daniilo, tudi za nas bo enkrat na vzhodu solnce vzhajati začelo. Denes nam je nemškutarje pa še treba, brez nje gotovo ne bi bili tam kjer smo. Mi naš voz naprej vlečemo, nemškutarji ga pa nehoté zadaj tiščijo.

Eno pa nemškutarje vendar peče. Ako izvzamem posamezne slabotne prikazni, nemškutarja ne more na dan spraviti slovenskega lista, ki bi hvalil nemškutarska in druga protinarodna dela in prizadevanja. Marsikter goldinarček se je že ponudil, morebiti tudi izdal, marsikter nemškutarček više in niže bire je že gruntal in govoril o potrebi protinarodnega slovenskega časopisa. Dozdaj še zastoj; upajmo, da se bo zastoj trdil v prihodnje, da pa bodo pravi slovenski časniki bolj in bolj uničevali nemškutarsko mrčes in da slovensko ljudstvo pri tem po najbolji moči podpira svoje časnikarske branitelje. Srečno novo leto slovenskemu narodu in njegovim zastopnikom in zagovornikom!